

אוייב בסאם שבועה
השקר אין לו רגליים!

ולומר, הנושא תפס אותי, כי אני מזדהה עם הפלסטינים... אני... בעד זה שתהיה מרינה פלסטינית בגדה' הדרגש הוא על ההורות, זו שבלב, על פיתוח חיירגש, לא מסכיב לציון ולירושלים, כי אם מסכיב לפלסטיין...
... בין תיאטרון, שבו קוטלים את הנפש היהודית להנאתם של הגויים, ובין חילול קרשיישראל בגסות בהמית ובין הסרכנות להגן על המולדת ובין, ההורות' עם הפלסטינים — יש קשר בליינתק, זו תיסמנת של סימפטומים המופיעים תמיד ביחד, ואיפיונם הוא ההתייונות, מחיקת הצלם היהודי והארץ היהודית — ביחד.

אוייב יצחק זמיר
ריחיים על הצוואר...

לפסילת היועץ המישפטי, מצטרפת במרור על חס' בנקודה (63) פסילת שריהיטחון לשעבר, עזר וייצמן, שאותו מאשים מחבר על חס':

וויצמן הוא אחד משושבניו הראשיים של אטון קמפדייוויר. כל כותבי היכרונות מקמפי' דיוויר טוענים, כי וייצמן היה אחד המריחים הראשיים, אשר שברו את רצונו של ראשי הממשלה.

וויצמן טיפח את, הוועדה להכוננה לאומית' בשטחי יש"ע (כינוי של המתנחלים לשטחים הכבושים — יהודה, שומרון ועזה) אשר היוותה זרוע ישירה של אש"ף ושלטה למעשה ביש"ע כמעט ללא מצרים.

וויצמן עצר בכל כוחותיו תהליך ההתנחלות העברית ביש"ע. אוזנו היתה כרויה לכל מנהיג אש"ף, וסגרי שותיו עימם היו לבביות ומלאות' חיובים. לעומת זאת, הוא היה אטום ועיוין למרבית הפניות של הישראלים ביש"ע..."

והשיא: וויצמן הוא כיום איש, שלום עכשיו' וחכיבה של תנועה זו, אדם שניתק עצמו כריגשותיו, בשיכלו ובכל רכבו הפוליטית — מארץ-ישראל השלמה..."

בגיליון הבא ממשיך המחבר האלמוני: וויצמן הוא היום אדם פרטי (ויש לקוות שכזה יישאר). אך וייצמן היה מפקד חיל-האוויר ושריביתחון של ישראל. הוא סימל משהו מן הכבוד והיקר של עם-ישראל ומרינת-ישראל. יהודים נוהגים לכבד ולגנוז במקום קדוש ספרותורה שנפסל, סידור תפילה שנתבלה. רק האדם, כנראה, הפקר..."

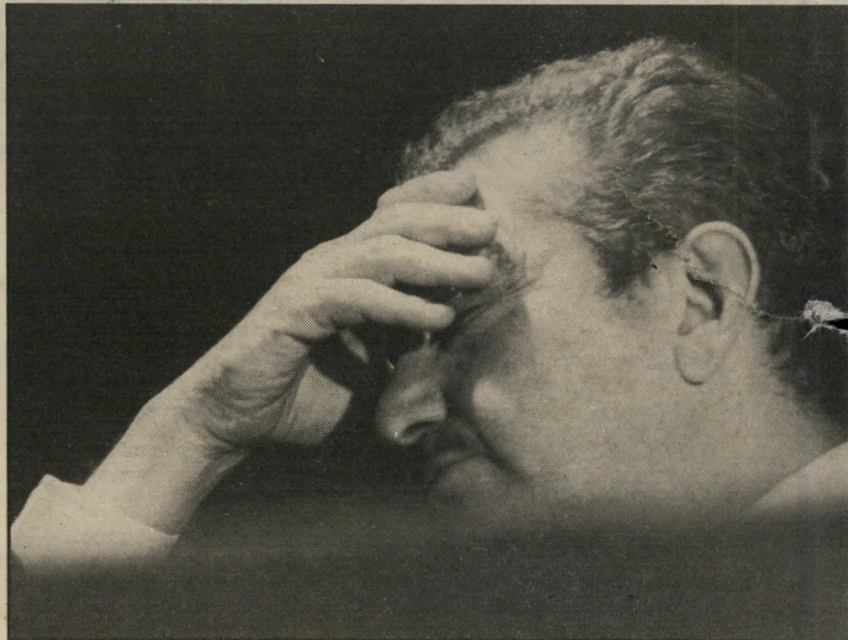
של הנקבה. כלומר, הזכר עדיין יונק, כאשר הוא מסוגל כבר לדבר. אין הוא נזקק לצרחות כדי לקבל את האוכל, וכך נוצר אצלו קשר בין דיבור לתוצאה — השבעת רצונו. אם כן, כבר בשלב זה מקבל הדיבור מישקל, עד כדי כך שהוא יכול להיות תחליף לפעולה. פעולה ינקותית זאת אצל הזכר הערבי יכולה להתקשר עם תכונות כמו: החשבת יתר של הדיבור, פראיולוגיה וכו'. כתוצאה מכך הופך עצם הדיבור לפורקן, או תוצאה אפשרית אחרת: דיכרת — פירושו עשית, ואינך חייב בהכרח להוציא את הדיבור — או האיום — אל הפועל.

דרוגמה שניה: הזכר הערבי מסונק בדרך שונה מזו של הנקבה הערבית. את הילד מסונקים סינוק פסי, הבולל מישחק באבריימין, חיבוק ואימוץ אל הגוף, ולסיכך צומח ממנו טיפוס חושני הסובל מאישיות כפולה. מצד אחד קיים אצלו הצורך להוכיח גבריות, ומצד שני קיימת אצלו הזדהות נשית, שאותה עליו להרחיק, היינו, מתפתח כאן שילוב של אבזריות שזורה ברומטיות..."

זהו המרע נוסח גושיאמונים, הרומה להפליא לניתוחים המרעיים של שטרייכר.

זמיר, וייצמן ושאר הבוגדים

בגיליונות "נקודה" ניתן לאתר עד מהרה את רשימת שנואי-הנפש של הימין הקיצוני בשטחים הכבושים. את עיקר הרעל מנקות מערכת נקודה במרור שכותרתו "על חס". בנקודה (64) תחת הכותרת "זמיר: התפטר" תוקף מאמר לא-יחיתום את היועץ-המישפטי

אוייב עזר וייצמן
הוא טיפח זרוע ישירה של אש"ף...

תיאטרונים הלאומיים, אשר לא נתקלו בשום מעצורים פנימיים, כאשר הוזמנו לשעשע את האוסטרים והגרמנים בארצותיהם במחזות כמו כנר על הגג. בפולקלור העצוב של אותו עם שהמארחים והמוזמנים רצחו כמו יריהם..."

ובאותו המורשחור של חובשי הכיפות הסרוגות, ממשיך מחברו האלמוני של המאמר: "במזרח המזרח עולה הירדהר מרושע, האם לא היה ניתן להשיג גם את תיזמורת אושוויץ' היהודית מרצון וללא כפייה. תמורת מעט זקרה אישית והרבה כסף..."

כאשר אנשי גושיאמונים עוסקים בהשמצות בנקודה, אין בניהם מחסום. בחוברת נקודה (11) האשימו את ראש עיריית ירושלים, שיצא נגד מדיניות ההתנחלות שלהם, כ"פועל לפי מיטב מסורת היורנטאט". כאשר חתם הרמטכ"ל לשעבר, חיים בר-לב, על תצהיר שהתנגד להקמת אילון-מורה, הוא כונה, "אדם אשר חצה את הקווים לשרת את האויב..."

ברשימה בשם "גלה כבוד מישראל" בנקודה (64) — שבין חברי מועצת-המערכת שלה מתנוססים שמות עבריים כמו פינחס ולרשטיין, יעקב פייטלסון, בני קצובר, ראובן רונבלאט, ניסן סלומינסקי ורוני שכנר — מוטחות תלונות כלפי הזמר ריוויר כרוזה:

"אך מה על, ריוויר' בריוזה, זמרצבר ישראלי ממישפחת-מיסדים ציונית, אשר חלילה לך להעליבו בשם המזוני כליכך רוידי... לוקחים איפוא את דויד שלנו, מייצאים אותו לאמריקה ומייבאים אותו בחזרה בצורה, המשופרת', וראו — כמה אנחנו פייס!"

מילחמת תרבות ב"סדום סיטי"

אין המתנחלים טורחים להסתיר את העובדה שהם מצויים במילחמת תרבותית עם התרבות של ישראל השפויה.

בנקודה (63) תחת הכותרת "באין עוד אחרות-תחושות", כותב המחבר האלמוני ב"ניוזספיק", שלא היה מכייש את "האח הגדול" ב"1984 לג'רג' אורול:

"מתי יתעוררו ויבינו כי במילי-חמת-תרבות אנו שרויים, בה הבגירה בארץ-ישראל משמשת רק כרגל הגלוי, החיצוני?
מתי ייפקחו עיניהם לראות מה מתרחש אצל שכניהם בקיבוצים? איך צומחת שם, ציונות' פלסטינית? כיצד מכנסי צעירי התנועה הקיבוצית-המאוחדת מחנה-קיץ בירושלים ומרביצים ב"500 תלמידי כיתות י"א את תורת התאבדות הלאומית (ויינגר אלה-פלסטיין) עד כדי כך, שבחור בן 17 מקיבוץ בארי מסוגל לסכם

בגיליון נקודה (64) תחת הכותרת "גלה כבוד מישראל", קיים מתווה ללוח בגידה וחוסר-נאמנות של ישראל, שנות ה-80:

"עורכדיין ישראליים מן השורה הראשונה, מהם שהאוריינטציה הפוליטית שלהם היא ימנית', אנשים מקובלים כחברה, מייצגים בבתי-המישפט הלא-רתיעה ולא נקיפת-מצפון את מרצחי אש"ף או אינטרסים ערביים לאומנים אנטי-ציוניים. מעמידים את מיטב הידע והכישרון שלהם לרשות מרסי המדינה ומחריביה. לשואל, מדוע החברה ממשיכה לשאתם על כפיים, ישיבו: מה יש? זה נעשה תמורת כסף!"

באותה הרשימה מטפל המחבר האלמוני מנקודה במאמנה-לשעבר של נבחרת ישראל לכדורסל, רלף קליין וישראלים אחרים, המגיעים למיצוי עצמם וכישרונותיהם בגרמניה:

"רלף קליין, לשעבר מאמן מכבי ת"א, מעין סמל לאומי של ישראל — מאמן עכשיו את הנבחרת הלאומית של גרמניה.

גרמניה אינה זרה לו. עוד בהיותו ילד ביקשו הגרמנים לרצחו, ואך בנס נמלט מידיהם. את אביו הטיגו, הוליכו לאושוויץ, שם המיתוהו בגאזים, ואת גוויתו שרפו בקרימטוריום..."

"... רלף קליין, שאינו, בסופו של דבר, אלא טכנאי של ספורט, היה לו ממי ללמוד. למשל, מן האמנים (שמואל) רודנסקי ויוסף) ידיו, פאר

לממשלה, תוך שהוא חושף מעט מעולם-הערכים של המתנחלים:

"כאשר מתנהל (ר"ל) פותח באש על המון משתולל המסכן את חייו, ואחד הפורעים נפגע ונהרג, הרי היועץ המישפטי לממשלה הוא השופט והפוסק — הוא שופט בינו לבין מצפונו המיקצועי והאנושי — האם להאשים את החשוד בהריגה או ברצח. משנפלה החלטה אישית פנימית שכוו להאשים ברצח, הרי באורח אוטומטי חייבים על פי חוק לכלוא את החשוד עד תום המישפט..."

ממשיך ומגדיר מחבר-הרשימה האלמוני את היועץ המישפטי:

"ועתים אף נראה שיצחק זמיר הוא ריחיים על צווארה של הממשלה, באותו גולם אשר קם על יוצרו. זאת בעיקר בנושאים פוליטיים הנוגעים לארץ-ישראל. זאת — מסני שהשקפותיו של זמיר נוגדות את השקפות ממשלת הליכוד..."

המחבר סוקר את כל "מחרלי" זמיר: "נאמן לגישתו הסובייקטיבית, נתון יצחק זמיר אור ירוק לאלימות המילולית מן הסוג הגרוע ביותר. מותר להפיץ ציורים של חוריים מניחית-פילין (תורמקין), מותר לקרוא רצח המוני של יהודים בתגובה על הרצח במכיללה האיסלאמית (ואהוד כותאב בגרוזלם פוסט), מותר להטיף למילחמת-ידים נגד אנשי גושי-אמונים (אסי ריין בהעולם הזה), מותר להזהות כפומכי, בחיבוקים ונישוקים, עם ערפאת (אבנרי, פלד, לנגר), מותר להסית בגלוי למרד (לייבוזיך)..."